

... de har et min laage

Man lærer aldrig helt at forstå det,
naar nogen har hugget éns laage,
man staar op der om morgenen
efter nyttaarsaften,
hvor der var en pærlig laage,
og ser, at nu er den væk.

Man ved godt, det er i orden,
den skal bare hejses ned fra et vandtaarn
eller en kran
(i gamle dage var det altid en flagstang),
man skal bare gaa ud og se efter den,
saa dukker den op,
og man kan sætte den i, som om ingenting
var sket,

det er bare det,
at det kan man alligevel ikke.

Man lærer aldrig at acceptere
at éns laage er forsvundet,
selv om det er principielt i orden,
det er ligesom et underligt tillidsbrud,
det kan ikke være bekendt,
man passede altid saa godt paa,
at den var forsvarligt lukket,
og saa - midt i den klare morgen -
er der bare et hul
som efter en tand.

Nu kan man pludselig huske det:
hvor tit haanden er gaaet hen over den,
træet var lidt gammelt og ru,
men den pib ikke,
den blev altid smurt til tiden,
den havde næsten et gemyt,
den var faktisk en del af huset.

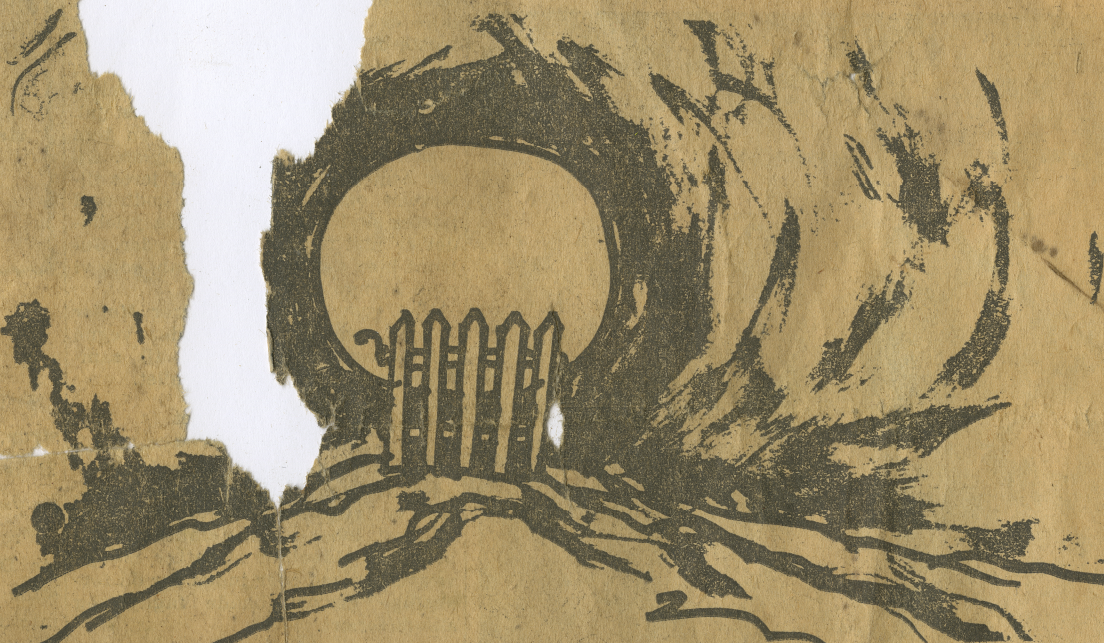
Man kan ikke bare gaa ud og lede
(man føler sig i øvrigt saa latterlig),
det bliver aldrig det samme,
det er som at skifte kone,
det kræver en uoverkommelig tilpasning -
maaske skulle man hellere leve helt uden.

Paa sin vis en skæg spas,
men ubetænsksom,
man lærer aldrig at ta' det,
det er ligesom en hund,
netop -
mindre kan ikke gøre det.

Der staar man nyttaarsmorgen
og kan ikke komme fra huset,
og heller ikke huset bliver nogen sinde
det samme hus
eller i det hele taget tilliden.

Et sted ude i verden
(vil jeg ha' lov at sige)
staar min tomme laage og klapper,
vinden gaar lukt igennem den som gennem
en si,
jeg river mit stakit ned
for at skjule hullet.

KNUD HOLST

A
i
Bille
Mens s
dere i
industr
arbejde
over de
sagen,
bejdet,
Genera
nedlæg
Og de 14. juli, 1971, nr. 1, 1. 10
D